

Hồi 34

Lấy Kiếm Trong Đêm Độc

Bàng Chân Chân cúi mình vái chào đáp :

- Tuyệt học hiếm có mà danh sư lại càng khó cầu thân, nay được gặp gỡ nơi đây, mà lão tiên bối không phiền tiểu bối ngu xuẩn, thì tiểu bối rất mong được tiên bối dạy cho!

- Thôi được, Thương lão đệ hãy tụ hết toàn lực vào cánh tay để tiếp thử một chiêu của lão phu xem sao?

Lão kiếm khách vừa nói xong, đã từ từ giơ tay lên đẩy ra một thế.

Tuy Bàng Chân Chân không biết Hải Thiên Kiếm Thánh bảo mình đỡ một chiêu như thế để làm chi, nhưng nàng cũng biết bên trong thế nào cũng có thâm ý gì. Cho nên nàng đứng lấy tấn, vận hết sức vào cánh tay, rồi giơ song chưởng lên sử dụng thế Thôi Sơn Điền Hải để chống đỡ thế công của đối phương.

Khi chưởng của hai người va đập vào nhau một cái, Bàng Chân Chân đã cảm thấy khí huyết trong người rạo rực, mình mấy rung động, hai chân loạn choạng lui về phía sau mấy bước.

Hải Thiên Kiếm Thánh thâm chưởng đứng yên mắt nhìn thẳng vào Bàng Chân Chân mặt tỏ vẻ than tiếc.

Bàng Chân Chân là người thông minh tuyệt đỉnh, thấy vậy liền hiểu ý ngay, vội gượng cười cung kính hỏi :

- Lão tiên bối vừa thử thách xong, có phải thấy tư chất của tiểu bối kém quá, không đáng để lão tiên bối dạy bảo cho phải không?

- Lão đệ đỡ được thế Bế Môn Thôi Nguyệt và đã dùng đến chính thành công lực như vậy đã là hiếm có rồi. Nhưng chỉ tiếc thay bốn chất hơi yếu ớt, chân lực không được sung túc, bằng không...

- Bằng không thì sao? Xin lão tiên bối cho biết rõ nguyên nhân...

- Tuy bốn chất của Thương lão đệ hơi yếu ớt thật, nhưng lão đệ là người rất thông minh, chắc thế nào cũng đoán ra được sau khi lão truyền

thụ Thanh Bình Độn Kiếm cho Cổ Thanh Phong rồi, lão đang bận làm việc gì ?

- Vấn đề này không lấy gì làm khó đoán. Lão tiên bối đứng trong võ lâm thập tam danh thủ, tất nhiên phải khổ luyện thần công để sửa soạn đi dự Đại Hội Vạn Kiếp !

- Lão đệ thông minh thật, vì đối với Đại Hội Vạn Kiếp, lão đã tốn rất nhiều tâm huyết sáng tạo ra được ba thế kiếm oai lực rất mạnh và lão đặt cho tên ba thế kiếm là Lộ Thần Tam Thức.

- Lão tiên bối là đệ nhất danh kiếm đương thời, chắc Lộ Thần Tam Thức của tiên bối thế nào cũng thần diệu hơn Phong Vân Lôi Vũ kiếm pháp mà tiểu bối đã học được rồi không?

- Không dám giấu diếm lão đệ, ba thức kiếm này của lão là chuyên dùng để đối phó Tứ Đại Tuyệt Kiếm lãnh lợi vô cùng của Điều Ngao Cư Sĩ đấy, nhưng lão không ngờ bốn thế kiếm của ông ta đã biến thành mười sáu thế rồi.

- Triển lão tiên bối nói rất đúng, bốn thế kiếm pháp Phong Vân Lôi Vũ đó là bốn thế chủ, còn mười sáu thế kia chỉ là thế phụ thôi, Thanh Phong huynh đã học được bốn thế chủ rồi !

- Lộ Thần Tam Thức của lão phu, thứ nhất là Song Huyền Nhật Nguyệt, thức thứ hai là Cửu Bảo Tang Cù. Thức thứ ba là Càn Khôn Nhất Khí. Ba thức kiếm đó đều là thế công hết, nhất là thức sau cùng Càn Khôn Nhất Khí thần diệu vô cùng, nhưng cần phải có chân lực thật mạnh mới có thể phát huy được, nhưng tiếc thay lão đệ lại kém sức. Vấn đề đó ...

Bàng Chân Chân nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nói như vậy, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội hỏi :

- Chẳng lẽ lão tiên bối muốn truyền thụ cho tiểu bối pho kiếm đó hay sao?

Triển Thanh Bình gật đầu thở dài một tiếng và đáp :

- Lão đệ đã học được tứ đại tuyệt thế của Điều Ngao Cư Sĩ, bây giờ lão phu lại truyền thụ cho pho kiếm Lộ Thần Tam Thức này, thì thế nào lão đệ cũng trở nên đệ nhất kiếm thủ trong đám hậu bối. Vừa rồi lão thử thấy chân lực của lão đệ hơi bạc nhược, mà khuyết điểm này không phải luyện một vài ngày có thể thành công được ... Đại Hội Vạn Kiếp sắp

tới nơi rồi...

Bàng Chân Chân đang lắng tai nghe bỗng thấy Triển Thanh Bình nói tới đó, liền ngắt lời luôn, nàng vội ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt của ông ta đang nhìn vào cán kiếm của mình và mặt đang tự lự. Nàng ngạc nhiên vô cùng hỏi :

- Triển lão tiên bối ...

Ngờ đâu nàng lại thấy ông ta lẩm bẩm nói tiếp :

- Chân lực không đủ, nhưng nếu có thêm được một thanh bảo kiếm nữa phụ sức !

Bàng Chân Chân vội đỡ lời :

- Triển lão tiên bối, tiểu bối có thể kiếm thêm một thanh bảo kiếm nữa !

Hải Thiên Kiếm Thánh bỗng thất kinh hỏi :

- Có phải Thương lão đệ nói lão đệ có thể kiếm ra được một thanh bảo kiếm tương tự như thanh Can Tương này phải không ?

- Vâng, thanh Mạc Tà kiếm cùng với thanh kiếm Can Tương này là một đôi, hiện giờ nó đang nằm dưới đáy đầm kia !

Triển Thanh Bình kêu “ủa” một tiếng, rồi nói :

- Thảo nào lão đệ tới đây, thấy trong đầm độc kia hình như có kiếm khí bốc lên, không ngờ lại là Mạc Tà kiếm nằm dưới đáy. Nhưng phong thanh Mạc Tà kiếm vẫn ở trong tay của võ lâm danh tước Bạch Dương Tử...

- Bạch Dương Tử cả người lẫn kiếm cùng nằm dưới đáy đầm này !

Nói xong, nàng liền kể chuyện Mạc Tà kiếm với Bạch Dương Tử rớt vào trong đầm như thế nào, rồi lại nói hết ý muốn của mình, tới đây định dùng thanh kiếm Can Tương dụ thanh kiếm Mạc Tà ra, nhất nhất kể cho Hải Thiên Kiếm Thánh nghe.

Triển Thanh Bình nghe xong, ngẫm nghĩ giây lát, mới thông thả nói :

- Thương lão đệ nghĩ như vậy cũng có lý, lão đệ thử vào trong cốc thử xem, còn lão phu ở đây bảo vệ hộ cho !

Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão tiên bối không đi cùng tiểu bối vào trong cốc ?

- Lão còn muốn ở lại đây nghĩ ngợi thêm một thế kiếm pháp nữa!
- Lão tiên bối đã sáng chế ra được Lộ Thần Tam Thức, vậy còn định sáng chế thêm một thế nữa làm chi?

Hải Thiên Kiếm Thánh trợn tròn đôi mắt lên, cả cười một hồi rồi đáp :

- Lão phu muốn sáng thế thêm một thế tuyệt học nữa, để hợp với Lộ Thần Tam Thức này, rồi truyền thụ hết cho lão đệ. Truyền xong, lão sẽ phong kiếm, từ giờ không ra tay đấu với ai nữa, ngay cả Vạn Kiếp Đại Hội lão cũng chỉ đến dự không thôi !

Bàng Chân Chân thất kinh vội hỏi :

- Lão tiên bối làm như vậy, tiểu bối đâu dám đảm đương. Xin thứ lỗi, Thương Tâm Nhân tôi đâu dám lãnh hảo ý này !

Hải Thiên Kiếm Thánh thở dài một tiếng và nói :

- Trên đời, người nào cũng có lòng ích kỷ và hiếu danh. Nếu lão nhờ kiếm thuật và tài học của mình áp đảo được quần hùng ở trong Vạn Kiếp Đại Hội, thì lão toại nguyện vô cùng. Nhưng cứ theo đúng sự thật mà nói, mười ba danh thủ trong võ lâm đương thời, kể cả võ công và nội lực, chỉ ngang tài nhau thôi, chứ không ai lấn át được ai hết. Bây giờ, lão đệ đã may mắn họ Phong Vân Lô Vu của Điều Ngao Cư Sĩ, nếu được học thêm pho kiếm mới sáng tác của lão và có thêm đôi kiếm Can Tương và Mạc Tà thì lão đệ thế nào cũng hơn Cổ Thanh Phong, thậm chí cả Mạnh Hồng Tiểu nữa. Như vậy, lão đệ sẽ trở nên người số một trong đời thứ hai của võ lâm. Câu nói của lão đây là lão đã nghĩ kỹ lắm mới phát biểu. Lão muốn lão đệ thực hiện được tráng chí hùng đồ mà bản thân lão không thể thực hiện được.

Bàng Chân Chân nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, không tiện từ chối, liền cung kính cảm ơn Hải Thiên Kiếm Thánh xong, nàng liền đi thẳng vào trong sơn cốc.

Triển Thanh Bình tay phải cầm trường kiếm, tay trái cầm một cành cây để sáng tạo kiếm thuật mới.

Nghe Triển Thanh Bình nói chương khí của Đào Hoa Chiếu này độc lắm, Bàng Chân Chân không dám sơ xuất, lấy hai lá Long Diên Thảo bỏ vào mồm một lá, còn một lá thì vo tròn nhét vào mũi. Khi nàng đi tới

cạnh đầm, sương mù ngũ sắc đã nhạt dần, nên nàng hầu như không thấy gì hết. Nàng đứng nhìn cái đầm đầy độc khí đó, ngẩn người ra nghĩ thầm :

“Thanh kiếm Mạc Tà đang nằm dưới đáy đầm, làm cách gì với nó lên khỏi mặt đầm được?”

Nghĩ mãi mà không nghĩ ra được phương pháp nào, nàng đành phải rút thanh Can Tương ra và nghĩ tiếp :

“Thanh kiếm này với thanh Mạc Tà tuy là một đôi thật, nhưng không biết nó có thể hấp dẫn lẫn nhau không? Nếu kiếm này thu hút được kiếm kia lên thì thật là viển vông quá ?”

Lạ thật, thanh kiếm Can Tương tuy chém ngọc rất dễ, sắc bén vô cùng, nhưng lúc thường nói chỉ là một thanh kiếm cũ kỹ và có ánh sáng chói lọi thôi. Nhưng không hiểu tại sao lúc này, nàng vừa rút nó ra khỏi bao, ánh sáng chỗ đuôi kiếm bỗng vương dài ra. Khắp mình nó hình như có một làn khói xanh bao trùm, khiến ai trông thấy cũng biết ngay là một thanh bảo kiếm hiếm có.

Bàng Chân Chân thấy vậy cả mừng và nghĩ tiếp :

“Thảo nào hai thanh bảo kiếm này được khen ngợi trên nghìn năm, thì ra nó thông linh thật, thần vật có khác!”

Nàng vừa mừng rỡ vừa giơ thanh kiếm lên. Nếu nàng không nắm chặt thì thanh kiếm đã rung động và thoát khỏi tay rớt xuống đầm rồi. Nàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

“Suýt tí nữa thì thầy phù thủy phải đền gà, nếu vừa rồi ta không nắm chặt thì thanh bảo kiếm của ta rớt xuống dưới đầm rồi, mà để cho người khác hay biết, thì thật buồn cười khôn tả.”

Nàng đang nghĩ thì đã thấy một luồng ánh sáng xanh như nàng đã thấy hồi nãy ở dưới đầm từ từ bốc lên. Nàng nghĩ luôn ra được một kế :

“Vừa rồi thanh kiếm Can Tương của ta hình như muốn tự động nhảy xuống dưới đầm. Như vậy thanh kiếm Mạc Tà thế nào cũng tự động nhô lên được. Bây giờ kiếm khí xanh kia bốc lên không ngớt, không biết có phải là kiếm Mạc Tà đã lên tới mặt đầm rồi chẳng ?”

Nghĩ tới đó, nàng vội đổi kiếm sang tay tả, và trút mũi kiếm xuống đầm, còn tay hữu thì vận nội gia sử dụng thế vận khí hấp vật để sửa soạn chộp thanh kiếm Mạc Tà.

Quả nhiên, nàng đoán không sai, thanh kiếm Can Tương trong tay nàng càng rung động mạnh, ánh sáng trong đuôi kiếm chói lọi thêm. Dần dần ánh sáng trong đầm cũng sáng tỏ hơn trước. Nàng càng mừng rỡ thêm, vội vận hết mười hai thành công lực vào tay phải và nhắm vào chỗ có ánh sáng tỏa lên chớp mạnh một cái.

Nàng đã trông thấy mặt đầm đã có một mũi kiếm nhô lên rồi, ánh sáng kiếm của Can Tương vừa đụng vào ánh sáng của thanh kiếm Mạc Tà, tuy vậy nàng cũng không dám sơ ý, nàng vận sức vào cánh tay tả giơ thanh Can Tương lên cao một cái, thanh kiếm Mạc Tà liền ra khỏi mặt đầm, và bay lên trên cao ba trượng.

Nàng mừng rỡ vô cùng, vội nhảy lên, giơ tay lên chớp một cái. Nhưng nàng sợ thanh kiếm Mạc Tà nằm dưới đầm bấy lâu, thế nào mà chẳng dính dấp những bùn độc, nhờ mình dính phải bùn độc đó, có phải là mang họa vào thân không? Nhưng càng lại sợ thanh kiếm rớt xuống dưới đầm lần nữa thì chưa chắc đã dụ nó ra khỏi đầm lần thứ hai? Nên nàng nghiêng răng mím môi vận khí bế hết tử huyết ở bên cánh tay hữu, rồi chớp luôn cán kiếm và lẹ làng nhảy xuống dưới đất.

Khi xuống tới mặt đất rồi, nàng nhìn lại thanh kiếm Mạc Tà liền thở phào một tiếng, vì nàng thấy cán kiếm không dính một chút bùn độc nào hết. Cho nên bảo thần vật có khác, và nàng cũng nhận thấy mình lo âu và bế huyết như vậy là thừa.

Bàng Chân Chân đã lấy được thanh kiếm, mừng rỡ vô cùng, vội chạy ra ngoài cửa cốc.

Khi nàng đi tới cạnh Hải Thiên Kiếm Thánh mà ông ta không hay biết tí gì, vì ông ta đang mãi sáng tác một thế kiếm mới.

Bàng Chân Chân không dám làm kinh động ông ta, chỉ đứng cạnh lẳng lặng xem thôi. Nàng thấy ông ta tay trái cầm cành cây, tay phải cầm trường kiếm phối hợp một cách rất thần diệu. Thậm chí cành cây bên tay trái có lúc còn mạnh hơn trường kiếm bên tay phải nữa.

Đứng xem một hồi lâu, Bàng Chân Chân mới nhận xét được một chút manh mối, rồi nàng quên cả dè dặt thất thanh la lớn :

- Sao kiếm pháp ở bên tay phải của tiên bối lại giống bốn đại tuyệt thế của Điều Ngao Cư Sĩ lão tiên bối?

- Thương lão đệ ! Bình sinh lão phu chỉ ham mê có kiếm thuật thôi, nên học một biết mười. Hồi nầy lão đệ biểu diễn Phong Vân Lôi Vũ bốn đại tuyệt thức xong, lão đã hoàn toàn thuộc lòng ngay.

Nói xong, quay đầu lại thấy Bàn Chân Chân cầm thanh kiếm Mạc Tà, ông ta mừng rỡ nói :

- Duyên và phúc của Thương lão đệ hậu hỉ thật, nên Can Tương và Mạc Tà song kiếm mới được hợp bích như thế. Lại pho kiếm của lão mới sáng chế, lão dám chắc lão đệ thể nào cũng được tung hoành trong Đại Hội Vạn Kiếp.

- Lão tiền bối tay phải cầm kiếm, tay trái cầm cành cây, như vậy có phải là đại diện cho hai thanh Can Tương và Mạc Tà đấy không? Và lão tiền bối lại liên hiệp tứ đại tuyệt thế của Điều Ngao Cư Sĩ lão tiền bối và Lộ Thần Tam Thức của lão tiền bối thành một phải không?

- Vừa rồi lão tốn công nửa ngày trời, mới nhận thấy thế Song Huyền Nhật Nguyệt của lão phu có thể phối hợp với Thiên Cô Tam Quá của Điều Ngao Cư Sĩ. Thế Cửu Bảo Tang Cùng của lão phu có thể phối hợp với Nhất Thiên Tuy Anh của Điều Ngao Cư Sĩ. Càn Khôn Nhất Khí lại có thể phối hợp với... Lão chưa nghiên cứu xong, vì thế cuối cùng này phải tối lợi hại mới được, nên lão còn phải xét lại đã ...

- Từ giờ đến mừng bốn tháng tư ngày Đại Hội Vạn Kiếp hãy còn khá lâu, lão tiền bối cứ thông tả nghiên cứu, hà tất phải vội vã như thế làm chi?

- Lão chỉ sợ lão đệ ...

Bàn Chân Chân vội đỡ lời :

- Tiểu bối không có việc gì bận hết. Vậy từ hôm nay trở đi, tiểu bối cứ theo tiền bối để học hỏi những thế kiếm học đó và một mặt thì chúng ta thủng thẳng tiến về phía Dã Nhân Sơn. Như vậy, vừa không mất thì giờ, vừa không lỡ việc.

- Cũng được, vì không những thế kiếm cuối cùng của lão chưa nghiên cứu ra và ngay cả Lộ Thần Tam Thức lão cũng đã sử dụng về tay trái, như vậy tất nhiên phải khó nhọc hơn, và phải luyện tập luôn luôn mới phát huy được oai lực của nó.

Nói xong, ông ta đỡ lấy hai bảo kiếm của Bàn Chân Chân lên

xem một hồi và nói tiếp :

- Bây giờ lão phu biểu diễn Song Huyền Nhật Nguyệt phối hợp với Thiên Cô Tam Quá một lần cho lão đệ xem trước, rồi lại dạy lão đệ phương pháp sử dụng Lộ Thần Tam Thức bằng tay trái như thế nào đã .

Nói xong, ông ta liền múa song kiếm trông rất đẹp mắt, rồi nhăm một tảng đá lớn cao bằng người tấn công luôn. Chỉ thấy đom đóm lửa bắn tung toé và những đá vụn vay tứ tung như mưa rào. Hải Thiên Kiếm Thánh tấn công một thế vội thâu kiếm lại rú lên một tiếng thật dài rồi đứng yên.

Bàng Chân Chân đưa mắt nhìn tảng đá kia, thấy tảng đá đó bị chém ra làm trăm mảnh rồi.

Bàng Chân Chân là con Bàng Thiên Hiểu, nàng được học kiếm từ khi mới biết đi, nên nàng thấy thế kiếm kiến hiệu của Hải Thiên Kiếm Thánh vừa biểu diễn đó quả thật oai lực vô cùng, mà nàng chưa hề thấy có một thế nào có thể so sánh bằng được.

Bàng Chân Chân thấy thế kiếm của Triển Thanh Bình mới sáng chế xong lợi hại như vậy, mừng rỡ vô cùng thất thanh la lớn :

- Triển lão tiên bối thế kiếm này hùng mạnh và tinh diệu không thể tưởng tượng được, và từ xưa tới nay không thấy một thế kiếm nào có thể so sánh bằng.

Triển Thanh Bình mỉm cười và đáp :

- Thương lão đệ nói rất đúng, Lộ Thần Tam Thức phối hợp với mười sáu tuyệt thế Phong Vân Lô Vũ, oai lực đã tăng cường hơn trước rất nhiều. Lại thêm có hai thanh kiếm đời Xuân Thu này, bất cứ thứ gì cứng rắn đến đâu cũng có thể phá hủy được hết. Lão chắc những tay hào kiệt trong võ lâm xưa nay vẫn tự phụ là kiếm thuật cao siêu, gặp phải lão đệ thế nào cũng bị bại dưới kiếm của lão đệ chứ không sai !

Nói xong, ông ta đưa thanh kiếm Can Tương cho Bàng Chân Chân, còn tay trái của ông ta vẫn còn cầm thanh kiếm Mạc Tà truyền thụ Lộ Thần Tam Thức cho nàng.

Lộ Thần Tam Thức là một pho kiếm của Hải Thiên Kiếm Thánh mới sáng chế ra, muốn dùng pho này khắc chế quần hùng ở trong Đại Hội Vạn Kiếp, tất nhiên pho kiếm này phải tinh xảo lắm. Huống hồ bây giờ lại

đổi sử dụng bằng tay trái thì càng khó luyện thêm, dù Bàn Chân Chân có thông minh tuyệt đỉnh học hỏi kiếm thuật từ nhỏ, và gần đây lại được Thiết Kiếm Chân Nhân, Cổ Thanh Phong và Điều Ngao Cư Sĩ mấy người trao dồi và truyền thụ thêm pho kiếm thuật mà cũng phải tốn một thời gian khá lâu mới học thuộc lòng ba thế kiếm ấy.

Sau khi học hiểu pho kiếm thuật lợi hại đó rồi, nàng nghĩ ra được một ý kiến, liền hỏi Hải Thiên Kiếm Thánh rằng :

- Triển lão tiên bối, trong lúc tiểu bối luyện tập thế Càn Khôn Nhất Khí, thì tiểu bối nhận thấy nếu dùng thế kiếm Tá Thiên Tệ Nhật của Điều Ngao Cư Sĩ lão tiên bối phối hợp thì thực là kín đáo và chặt chẽ vô cùng.

- Nếu lão đệ nhận thấy hai pho kiếm đó có thể phối hợp với nhau được, thì lão đệ cứ thử nghiên cứu xem sao?

Bàn Chân Chân mỉm cười gật đầu. Tay phải cầm Can Tương, tay trái cầm Mạc Tà múa hai vòng rồi phi thân nhảy lên tấn công một tảng đá lớn và cũng đánh vỡ tảng đá ấy làm khá nhiều mảnh nhỏ như Hải Thiên Kiếm Thánh vừa rồi vậy.

Hải Thiên Kiếm Thánh xem Bàn Chân Chân biểu diễn xong, liền cau mày lại nghĩ ngợi không nói năng gì hết. Bàn Chân Chân rất lấy làm mừng rỡ, nhưng trông thái độ của Triển Thanh Bình như vậy, liền ngạc nhiên hỏi :

- Có phải lão tiên bối nhận thấy hai pho kiếm đó phối hợp không đủ nghiêm mật và còn nhiều chỗ sơ hở phải không?

Triển Thanh Bình lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Lão nhận thấy hai pho kiếm đó phối hợp chặt chẽ lắm, oai lực cũng rất hùng mạnh. Nhưng vì lão đệ mới học nên tay chân vẫn chưa được thuần thuộc cho lắm. Còn lão suy nghĩ đây là xem có cách gì tăng cường thêm và làm cho nó thần diệu thêm không?

- Chẳng hay lão tiên bối định chỉ bảo như thế nào?

- Lão đệ hãy dừng dùng cả hai tay cũng phát kiếm ra một lúc, mà cú sử dụng thế Tá Thiên Tệ Nhật trước, chờ bóng kiếm bao trùm lấy kẻ địch rồi lúc ấy mới giở thế Càn Khôn Nhất Khí ra, như vậy oai lực tăng cường hơn trước !

Bàng Chân Chân nghe lời ông ta liền thử lại xem, quả nhiên thấy oai lực tăng cường hơn trước rất nhiều, kẻ địch khó mà đào tẩu thoát hai thế kiếm tuyệt diệu tung hợp như thế.

Một già một trẻ ở trên núi Lục Chiếu khổ công tu luyện kiếm thuật. Hải Thiên Kiếm Thánh lại nghĩ ra được một thế tổng hợp nữa. Thế này dùng Thu Thủy Trường Thiên trước và dùng Phiêu Hồng Tống Lục của Điều Ngao Cư Sĩ sau, oai lực cũng lợi hại như thế kiếm của Bàng Chân Chân nghĩ ra vậy.

Sau khi Bàng Chân Chân đã học thuộc lòng những thế kiếm đó rồi, liền cùng Hải Thiên Kiếm Thánh đi thẳng lên trên núi Dã Nhân để dự Vạn Kiếp Đại Hội.

Suốt dọc đường, Bàng Chân Chân ngày đêm vẫn nghiên cứu chứ không dám trễ nải chút nào. Nhưng khi sắp đến núi Dã Nhân, nàng bỗng nói với Triển Thanh Bình rằng :

- Thưa lão tiên bối, hiện giờ trong người tiểu bối có mang theo thuốc cải trang của Điều Ngao Cư Sĩ lão tiên bối, nên tiểu bối muốn cải trang một chút rồi hãy tới dự hội.

Triển Thanh Bình vừa cười vừa hỏi :

- Tại sao lão đệ lại muốn cải trang như vậy?
- Tạm thờ tiểu bối không muốn để cho Thanh Phong huynh nhận ra tiểu bối là ai.
- Dù y không nhận ra mặt của lão đệ, nhưng bảo kiếm Can Tương của lão đệ thì dấu sao được y?
- Lão tiên bối hãy đem hai thanh bảo kiếm này trước, tới lúc sử dụng tiểu bối mới hỏi mượn như vậy có phải là che mắt được Thanh Phong huynh rồi không?
- Như vậy cũng được ! Lão đệ mua bộ áo đạo sĩ giả dạng làm đạo đồng, như thế Thanh Phong có thông minh đến đâu cũng không nhận ra mặt lão đệ đâu !

Bàng Chân Chân nhận thấy kế đó rất diệu, liền vào thị trấn mua một bộ quần áo đạo sĩ, giả dạng làm đạo đồng cho Hải Thiên Kiếm Thánh và uống một viên thuốc dị dung để thay đổi hẳn bộ mặt khác.

Sau khi cải trang dị dung rồi, quả nhiên không còn ai có thể nhận

ra được nàng nữa.

Lúc đó, đã là nửa hôm đêm mừng ba tháng tu. Vạn Kiếp Đại Hội sắp khai mạc ở trước Vạn Kiếp Môn, cho nên Triển Thanh Bình với Bàn Chân Chân đều cảm khái vô cùng.

Triển Thanh Bình vì đã đem bình sinh tuyệt học của mình ra truyền cho Cổ Thanh Phong và Bàn Chân Chân, nên ông ta không còn muốn tranh hùng nữa, trong lòng cảm thấy thảnh thơi, nhưng nghĩ đến Đại Hội này thế nào cũng có một vài người bạn cũ sẽ bị tổn thất, nên ông ta cũng cảm thấy rầu rĩ vô cùng.

Bàn Chân Chân chỉ lo âu về vấn đề Cổ Thanh Phong, không biết Thiên Tâm Trùng Độc ở trong người chàng đã giải trừ hết chưa và Mạnh Hồng Tiểu cùng Thiên Tâm Nữ các người chắc thế nào cũng được gặp gỡ ở trong Đại Hội này, rồi không biết giàn xếp như thế nào mới được ổn thỏa việc của mấy người. Ngoài ra nàng còn bàng hoàng về tin của mẹ nàng không biết bây giờ bà ta sống chết ra sao?

Hai người đi chưa tới trước Vạn Kiếp Môn đã thấy đằng xa có ánh sáng lửa chói lọi ở trong rừng rậm chiếu ra.

Bàn Chân Chân lại tưởng có người sử dụng ám khí để ám hại mình, nhưng Hải Thiên Kiếm Thánh đã trông thấy rõ đó là ngọn đèn ở trên đầu của Liệt Hỏa Thái Tuế, nên lão anh hùng lớn tiếng cười hỏi :

- Hồ Diên huynh sao lại đi một mình đến phó hội như thế, còn Diệu Âm Công Chúa đâu?

Hồ Diên Bính không có thù hằn gì với Hải Thiên Kiếm Thánh và y cũng biết kiếm thuật của Triển Thanh Bình rất lợi hại, nên mỉm cười đáp :

- Triển huynh bảo có lạ không? Bỗng nhiên Diệu Âm Công Chúa coi nhẹ danh lợi, tuyên bố không muốn tham dự Đại Hội !

Hải Thiên Kiếm Thánh nghe Liệt Hỏa Thái Tuế nói như vậy, cũng ngạc nhiên vô cùng, lắc đầu thở dài và nói :

- Thật không ngờ Diệu Âm Công Chúa lại siêu thoát đến thế ? Quả thật cao minh hơn chúng ta nhiều !

Hồ Diên Bính cười nhạt và đỡ lời :

- Nàng ta cao minh thì kệ nàng ta, nhưng tại hạ thế nào cũng

phải hoàn thành hai vụ tâm nguyện trong Đại Hội Vạn Kiếp này mới thôi!

Hải Thiên Kiếm Thánh mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay Hồ Diên huynh có tâm nguyện gì thế ?
- Tâm nguyện thứ nhất của tại hạ là phải trước mặt tất cả võ lâm danh gia so tài Liệt Hỏa Thần Công với Hỏa Hải Nhi một phen.

Triển Thanh Bình biết Hồ Diên Bính với Hỏa Hải Nhi cùng nổi danh bởi hỏa khí, tất nhiên hai người lúc nào cũng ghen ghét nhau, liền gật đầu vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Còn tâm nguyện thứ hai của Hồ Diên huynh là gì ?
- Tâm nguyện thứ hai của tại hạ là hỏa thiêu Vạn Kiếp Môn !

Hải Thiên Kiếm Thánh không biết nguyên nhân lúc Liệt Hỏa Thái Tuế đi vắng, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc và Tiểu Cửu Hàn lặng lẽ đến Liệt Hỏa Động cứu Trang Mộng Điệp và còn hỏa táng hang động đó nữa, cho nên Hồ Diên Bính tức giận vô cùng. Triển Thanh Bình lại tưởng Hồ Diên Bính không phục Vạn Kiếp Ma Chủ đã tuyên bố treo đầu lâu của mười ba danh thủ ở trên Vạn Kiếp Môn, nên mỉm cười hỏi tiếp :

- Đại Hội này ai thắng ai bại vẫn chưa biết được, không biết đầu lâu của thập tam danh thủ chúng ta có mấy cái bị treo trên Vạn Kiếp Môn?

Hồ Diên Bính cười nhạt một tiếng và đáp :

- Tuy Vạn Kiếp Ma Chủ rất tự phụ và dã tâm rất lớn, nhưng y cũng tài ba lắm. Nghe nói chính tay y đã giết Miêu Bình với Tạ Vân Chí một lúc.

- Lão cũng nghe thấy người ta nói như vậy và còn được hay tin Vạn Kiếp Ma Chủ định lấy hai đầu lâu của hai vị phu nhân của Bàn Bang Chủ là Liễu Như Yển với Khổng Lăng Tiêu để thế vào chỗ trống của Trung Điều Dật Sĩ với Bích Nhân Thần Ni đã tạ thế !

Bàn Chân Chân đứng cạnh nghe nói liền dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rất khê. Hồ Diên Bính lại nói tiếp :

- Như vậy mười ba cái đầu lâu mà Vạn Kiếp Ma Chủ treo trên Vạn Kiếp Môn, Tam Nguyên Bang lại chiếm những năm cái, chẳng lẽ năm xưa y với Bàn Thiên Hiểu có thâm thù đại oán chăng?

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, không bao lâu đã sắp đi tới Bách

Trượng Bình và lúc ấy mặt trời cũng đã bắt đầu mọc.

Vì đã trông thấy Vạn Kiếp Môn, Triển Thanh Bình nói với Liệt Hỏa Thái Tuế :

- Hồ Diên huynh, sắp tới Vạn Kiếp Môn rồi, chúng ta hãy ở lại đây nghỉ ngơi chờ đến giờ Mão rồi hẳn tới đó thì hơn.

Liệt Hỏa Thái Tuế đáp :

- Triển huynh với lệnh đệ ở lại đây nghỉ ngơi...tại hạ còn có việc khác, lát nữa chúng ta sẽ tái kiến ở Vạn Kiếp Môn vậy !

Nói xong, y liền chấp tay chào và đi luôn.

Chờ Liệt Hỏa Thái Tuế đi khỏi, Hải Thiên Kiếm Thánh thở dài một tiếng, rồi hỏi Bàn Chân Chân :

- Thương lão đệ, bốn bề hãy còn tối om, nhưng dưới ánh sáng đèn ở trên mũ của Liệt Hỏa Thái Tuế, lão đệ có trông thấy rõ khí sắc của y không?

Bàn Chân Chân đáp :

- Tiểu bối không để ý tới, nhưng cảm thấy ấn đường ở trên trán của y hơi u ám một chút.

- Ấn đường u ám đó là triệu chứng chết đến nơi. Y là người ở trong số kiếp, không có thuốc gì cứu chữa nổi !

- Không ngờ lão tiên bối vừa giỏi kiếm thuật, vừa thạo xem tướng nữa.

- Lão không thạo về thuật xem tướng mấy đâu, nhưng đi lại trên giang hồ và trông thấy người ta cũng nhiều, nên cũng thấu lượm được đôi chút kinh nghiệm đấy thôi !

Hai người đang trò chuyện, thì trời đã sáng tỏ, cả hai liền vào trong bụi rậm nghỉ ngơi. Thoáng thấy ngoài rừng có mấy người mặc áo đen đi qua, hai người đưa mắt ra xem, mới hay có ba người mặc áo đen đang đi thẳng về phía Vạn Kiếp Môn.

Tuy chưa trông thấy rõ mặt của ba người đó, Bàn Chân Chân chỉ trông thấy quần áo của ba người đều có sọc trắng, liền nhận ra được ngay là ai rồi, nhưng nàng vẫn lên tiếng hỏi :

- Triển lão tiên bối, ba người kia có phải là Lâu Sơn Tam Sát đấy không?

Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu đáp :

- Quần áo đen có vẽ bộ xương người đó là nhãn hiệu của Lâu Sơn Tam Sát. Bọn họ bình sinh hành sự rất độc ác và sát nghiệp cũng quá nhiều...

Lão anh hùng chưa nói dứt, đằng xa đw có tiếng rú thật lớn vọng tới. Nghe tiếng rú đó, Bànng Chân Chân đã nhận ra là tiếng rú của cha mình, liền cảm thấy có một cảm giác rất kỳ lạ, nên vẻ mặt của nàng thay đổi hẳn.

Triển Thanh Bình thấy vậy vừa cười vừa hỏi :

- Bànng Bang Chủ vừa Tam Nguyên Bang đã tới. Chúng ta thử sang phía rừng bên kia xem ông ta đi với những người nào tới dự Đại Hội?

Bànng Chân Chân nghĩ ra một kế, liền cùng Hải Thiên Kiếm Thánh lên sang phía rừng bên kia vừa đi nàng vừa khẽ hỏi :

- Triển lão tiên bối thử xem hộ khí sắc của Bànng Bang Chủ với những người đi cùng xem sao?

Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu mỉm cười, liền ngó ra bên ngoài thấy Bànng Thiên Hiểu đi với bốn người nữa, tất cả năm người hấp tấp đến phó hội. Bọn người đó là Thiết Kiếm Chân Nhân, Liễu Như Yển, Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hải Nhi.

Bànng Chân Chân quan tâm hết sức, vội hỏi :

- Chẳng hay lão tiên bối đã trông thấy rõ khí sắc của Bànng Bang Chủ chưa?

Triển Thanh Bình nhìn Bànng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Sao Thương lão đệ lại quan tâm đến Bànng Thiên Hiểu như thế, chẳng lẽ lão đệ với y có liên can gì chẳng ?

Bànng Chân Chân không muốn lừa dối Hải Thiên Kiếm Thánh, nhưng nàng sợ nói rõ cho ông ta hay thì chưa biết chừng ông ta sẽ cưỡng bách nàng phải gặp Cổ Thanh Phong, vì vậy nàng đành phải lắc đầu đáp :

- Lòng hiếu kỳ thúc đẩy mà tiểu bối muốn hỏi lão tiên bối như thế thôi, chứ không có liên can gì đến Bànng Bang Chủ cả.

- Chúng ta chỉ thoáng trông thấy mặt của họ một cái làm sao mà thấy rõ được khí sắc của họ? Nhưng theo sự nhận xét chớp nhoáng của lão thì Bànng Bang Chủ, Thiết Kiếm Chân Nhân và Liễu Như Yển còn khí,

riêng Khổng Lăng Tiêu với Hỏa Hải Nhi thì sắc mặt u oán lắm, chỉ sợ hai người khó mà tránh khỏi tai kiếp !

Bàng Chân Chân nghe nói khí sắc của cha mình còn khá, trong lòng hơi an ủi. Nàng nhìn Hải Thiên Kiếm Thánh rồi vừa cười vừa nói :

- Muộn rồi, lão tiên bối, bây giờ chúng ta đi đến Vạn Kiếp Môn đi!

Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu thở dài đáp :

- Chúng ta đi tới đó cũng được, để xem các bạn cũ trong võ lâm có bao nhiêu người thoát khỏi trận tai kiếp này?

Bàng Chân Chân với Triển Thanh Bình từ từ đi thẳng về phía Bách Trượng Bình. Nàng lại mỉm cười nói tiếp :

- Lão tiên bối đã coi nhẹ danh lợi, sao không đứng vào địa vị siêu nhiên mà ở cạnh tùy cơ trợ giúp cho những cao thủ trong võ lâm mà xưa nay ít gây tội ác để thoát khỏi tai ách này?

- Ý kiến của Thương lão đệ cũng như ý kiến của lão. Lão đệ có lòng nhân đức như thế sau này tương lai của lão đệ sẽ rạng rỡ lắm. Nếu những nhân vật già nua như lão mà may mắn thoát khỏi được trận tai kiếp này, thì lão cũng nguyện ẩn danh mai tích vào trong thâm sơn cùng cốc để tu luyện cho qua cuộc đời này, chứ không can thiệp đến việc của giang hồ nữa .

Hai người phi thân lên gò Bách Trượng Bình đã tới ngay Vạn Kiếp Môn liền.

Bàng Chân Chân ngẩng đầu nhìn lên cổng chào đó, liền kinh ngạc vô cùng. Thì ra chữ Môn vẫn chưa sơn đỏ. Nàng nghĩ đến việc ở trong Âm Phong Giáp trên núi Hoài Ngọc, lúc ấy chính tai nàng đã nghe Vạn Kiếp Ma Chủ nói là nếu Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn kiếm không ra người độc ác nhất thiên hạ để dùng máu của trái tim người đó mà sơn chữ Môn, bằng không Ma Chủ sẽ xử tử Tốt Kim Hoàn lấy máu của y thị sơn chữ Môn.

Tại sao đến giờ chữ Môn vẫn còn y nguyên chưa thấy sơn đỏ? Chẳng lẽ lời nói của Vạn Kiếp Ma Chủ lại không đúng với hành động hay sao? Vì Ma Chủ đã tuyên bố phải sơn đỏ hết ba chữ Vạn Kiếp Môn mới triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội !

Hải Thiên Kiếm Thánh thấy chữ Kiếp đã sơn đỏ cũng ngạc nhiên vô cùng, vì chữ Kiếp phải dùng máu mào con tiên hạc nghìn năm để sơn đỏ. Lần trước chính Kiếm Thánh đã nói cho Trang Mộng Điệp hay ở đâu có tiên hạc nghìn năm và chủ nhân của con tiên hạc là Thiên Trì Khả Tú rất khó đối phó. Ý muốn của lão hiệp là để cho Vạn Kiếp quần ma gây nhiều kẻ địch.

Bây giờ lão hiệp đã thấy chữ Kiếp đó đã sơn đỏ, nên ông ta hoài nghi Thiên Trì Khả Tú đã hợp tác với Vạn Kiếp Ma Chủ hy sinh con hạc nghìn năm cho Ma Chủ sử dụng, hay là...

Hải Thiên Kiếm Thánh đang suy nghĩ, thì Bànng Chân Chân đã đi tới gần cổng chào, hỏi hai người phụ trách đón khách là Vệ Phương Hoa với Trang Mộng Điệp rằng :

- Xin hỏi hai vị, chúng tôi phong thanh Vạn Kiếp Ma Chủ phải dùng nước lá Linh Chi, máu mào hạc nghìn năm và máu của trái tim người ác độc nhất thiên hạ sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn xong, mới khai mạc Đại Hội này, như thế là nghĩa lý gì ?

Trang Mộng Điệp mỉm cười đáp :

- Đại sư tử chúng tôi phụ trách việc này, vì kiếm không ra người ác độc nhất thiên hạ, mà ngày khai hội lại tới, nên đã muốn tự tử để tạ tội. Nhưng khi sư tử chúng tôi đang đưa dao đâm vào bụng thì bỗng nhận được chỉ pháp của ân sư Vạn Kiếp Ma Chủ truyền tới. Trong Pháp Chỉ đó nói rằng ân sư chúng tôi phán như thế để xem năng lực của môn hạ trung thành đến mức độ nào. Sự thực ân sư chúng tôi đã sớm biết người ác độc nhất thiên hạ rồi, và người đó thể nào cũng đến dự Đại Hội, cho nên bảo sư tử chúng tôi khỏi phải đi đâu tìm kiếm nữa. Để ân sư chúng tôi cũng muốn ngày hôm nay gặp gỡ người đó để kết thúc ân oán năm xưa.

Trang Mộng Điệp vừa trả lời vừa dẫn Hải Thiên Kiếm Thánh với Bànng Chân Chân đến chỗ ngồi đã bày sẵn ở trước cổng chào.

Lúc ấy, trong rạp tân khách đã có Lâu Sơn Tam Sát, Bànng Thiên Hiểu các người đang ngồi chờ đợi.

Bànng Chân Chân đưa mắt nhìn cha mình, Thiết Kiếm Chân Nhân và Liên Như Yến ba người, quả thực thần sắc của ba người vẫn thường, còn những người khác thì sắc mặt trông rất khó coi. Trong đó nhất là Lãnh

Sát Hồng Phi, Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hải Nhi. Vì mặt của ba người đó đều có ẩn một làn ám khí xanh bao phủ, đồng thời lại chứa đầy sát khí nữa.

Bàng Chân Chân đưa mắt nhìn bốn xung quanh, thì lúc ấy có ba người tới phó hội. Ba người đó là Liệt Hỏa Thái Tuế với hai người nữa là thiếu nữ mặc quần áo người Mèo. Hai thiếu nữ này hình dáng rất là xinh xắn, chỉ trông người của hai nàng cũng đủ biết mặt của hai nàng phải tuyệt đẹp rồi. Nhưng tiếc thay mặt của hai người đều phủ miếng sa đen nên không trông thấy rõ.

Bàng Chân Chân không ngờ hai thiếu nữ Mèo này lại là Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiểu giả dạng. Nàng chỉ cảm thấy bước đi của hai người rất ung dung và hình như cả hai đều có khí chất tương hòa trong người tỏa ra vậy. Nên nàng thất kinh liền khẽ hỏi Triển Thanh Bình :

- Triển lão tiên bối, hai thiếu nữ Mèo này khí vũ cao cả lắm khác hẳn người thường tục, chẳng hay lão tiên bối có biết lai lịch của họ không?

Hải Thiên Kiếm Thánh lắc đầu đáp :

- Thương lão đệ sành lắm ! Quả thực hai thiếu nữ Mèo này người đầy những nhả khí phong hoa tuyệt tục, nhưng vì gần đây lão ít đi lại trên giang hồ nên không biết rõ lai lịch của họ ra sao?

- Trong mười ba danh thủ, ngoài Điều Ngao Cư Sĩ lão tiên bối đã tạ thế, Miêu Bình và Tạ Vân Chí đã bị Vạn Kiếp quần ma giết chết, còn thì đến gần đủ, chỉ có thiếu một mình Diệu Âm Công Chúa thôi, nhưng nghe Diệu Âm Công Chúa đã coi nhẹ công danh không tới dự Đại Hội, tình hình Vạn Kiếp Đại Hội này đã có thể bắt đầu khai mạc được rồi.

Tuy nàng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn nhớ nhung Cổ Thanh Phong, vì chàng đi Miêu Cương xin thuốc giải Trùng Độc, tại sao đến giờ còn chưa thấy tới nơi?

Trong lúc nàng đang trông mong thì bỗng nghe thấy có tiếng chuông ở trong Vạn Kiếp Ma Cung vọng ra.

Sau bảy tiếng chuông vang động, mọi người lại thấy có một đôi nam nữ đi tới trước cổng chào Vạn Kiếp. Người đàn ông chính là Cổ Thanh Phong, còn thiếu nữ ngây thơ trẻ đẹp kia chính là Bàng Tố Chân, biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ.

Hai người vừa tới đã hấp dẫn tất cả tầm mắt của mọi người đều tập trung vào họ.

Bàng Chân Chân vì thấy em gái mình đi cùng Cổ Thanh Phong tới, biết ngay Thanh Phong đã xin được thuốc giải chữa khỏi bệnh Trùng Độc rồi và chàng cũng nghe theo lời khuyên răn của mình, đã khuyên được em mình cải tà quy chánh nữa.

Mạnh Hồng Tiểu biết rõ mặt của Bàng Chân Chân đã bị hủy, nên nàng vừa trông thấy Hoàng Sam Ngọc Nữ đi theo Cổ Thanh Phong tới đã biết ngay người này đã động phòng hoa chúc với người yêu của mình, chứ không phải Bàng Chân Chân thực. Vì vậy nàng càng khinh thị Cổ Thanh Phong.

Hơn nữa ngày hôm nay, nàng tới đây cùng Diệu Âm Công Chúa đã quyết tâm sử dụng hai môn Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm để cứu vãn tai kiếp cho võ lâm. Lòng của nàng đã nghiêng về tu hành, bây giờ trông thấy Cổ Thanh Phong nàng lại càng chán nản trần tục thêm, nhưng nàng có lòng từ bi để giải cứu tai kiếp cho võ lâm, nên trong lòng không lấy làm bực tức cho lắm.

Ngoài Mạnh Hồng Tiểu với Bàng Chân Chân ra, còn có mấy người cũng quan tâm đến Cổ Thanh Phong là Bàng Bang Chủ, Liễu Như Yển và Khổng Lăng Tiêu, nhưng vẻ mặt của mấy người này tỏ vẻ hoài nghi vô cùng. Vì Bàng Thiên Hiếu các người không hiểu thiếu nữ đi cùng Cổ Thanh Phong tới đây là Hoàng Sam Hồng Tuyến hay là Thiên Tâm Nữ ?